betaling af monetære udligningsbeløb ved eksport af varer under den nationale fødevarehjælp ikke blev afholdt af den nævnte fond.

2. Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Mertens de Wilmars Bahlmann Galmot

Pescatore Due Everling Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. november 1983.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 4. OKTOBER 1983 [1]

Høje Domstol

I — Forbundsrepublikken Tyskland har ved stævning, indgivet den 8. februar 1982, anlagt sag ved Domstolen mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber med påstand om annullation af Kommissionens beslutning 81/1034 af 16. november 1981, hvorved Kommissionen afslog at finansiere et beløb på 32 894 745,37 DM gennem Den europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), garantisektionen.

Beslutningen vedrørte to poster, nemlig 945,51 DM for betaling af støtte til privat oplagring af bordvin og 16 978 093,28 DM for det kompetente toldsteds (Hauptzollamt Hamburg-Jonas) betaling af monetære udligningsbeløb ved tyske leverancer af hvede og hvedemel som fødevarehjælp, der blev udført for det nationale interventionsorgans regning.

Afslaget blev begrundet med, at beløbet ikke opfyldte kravene til begrebet »resti-

1 — Oversat fra fransk.

tutioner til udførsel til tredjelande« og »interventioner til regulering af landbrugsmarkederne«, »henholdsvis ydet og foretaget efter Fællesskabets regler inden for rammerne af de fælles markedsordninger«.

Forbundsregeringen, der i det hele har fastholdt sit retlige synspunkt som meddelt Kommissionen, har i stævningen anført, at den begrænser sig til disse to beløb »hovedsaglig ud fra et hensigtsmæssighedssynspunkt og af retsplejehensyn«.

Under skriftvekslingen har Kommissionen erklæret sig rede til at finansiere udgiften vedrørende støtte til oplagring af vin (945,51 DM). Dette resultat blev stadfæstet ved Kommissionens beslutning 83/34 af 14. januar 1983 om afslutning af de af Forbundsrepublikken Tyskland forelagte regnskaber for regnskabsåret 1976.

Jeg skal derfor begrænse mine betragtninger til spørgsmålet om de monetære udligningsbeløb.

II — Jeg skal først gennemgå retsgrundlaget for levering af korn som fødevarehjælp på det tidspunkt, da de pågældende leverancer fandt sted.

Den fødevarehjælp, der ydes af Fællesskabet, er ikke som sådan hjemlet i Rom-traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab. Under Kennedy-runden underskrev Fællesskabet og de seks oprindelige medlemsstater imidlertid den internationale kornordning af 18. august 1967. Den omfattede en konvention om hvedehandel og en konvention om fødevarehjælp [1].

Den internationale kornordning, som udløb den 30. juni 1971, blev afløst af den internationale hvedeoverenskomst 1971, som først den 25. juni 1974 [2] blev indgået på Fællesskabets vegne, men som ifølge Rådets afgørelse fandt midlertidig anvendelse fra 7. juni 1971.

Ligesom kornordningen fra 1967 består overenskomsten fra 1971 af en konvention om hvedehandel og en konvention om fødevarehjælp.

Ifølge konventionen om fødevarehjælp forpligter Fællesskabet sig til i en bestemt periode at levere en årlig mængde korn, som fastlægges dels på grundlag af Fællesskabets hjælpeaktioner, dels på grundlag af de mindre omfattende nationale hjælpeaktioner.

De heraf flydende forpligtelser skal opfyldes dels ved opkøb af korn eller mel på Fællesskabets marked eller ved anvendelse af de varer, som er i interventionsorganernes besiddelse, dels undtagelsesvis ved opkøb på verdensmarkedet [3].

For de hjælpeaktioner, som er genstand for denne sag, anvendte man den første af disse muligheder, nemlig levering fra interventionslagrene.

Kriterierne for opkøb af korn inden for Fællesskabet til fødevarehjælp og betin-

1 — Rådets afgørelse af 17. 3. 1970 om ingåelse af disse to konventioner blev offentliggjort i Journal Officiel des Communautés européennes L 66 af 23. 3. 1970, s. 1.

2 — EFT L 219 af 9. 9. 1974, s. 24.

3 — Artikel 22a i Rådets forordning nr. 120/67 af 13. juni 1967 om den fælles markedsordning for korn, indføjet ved forordning nr. 289/69 af 17. 2. 1969; artikel 28, stk. 1, i Rådets forordning nr. 2727/75 af 29. 10. 1975.

gelserne for økonomisk støtte hertil afhænger af fødevarehjælpens nationale eller fællesskabsretlige karakter.

a) Offentlig national fødevarehjælp

I dette tilfælde tilvejebringes kornet ved licitation fra interventionslagrene i den stat, som yder fødevarehjælpen, efter den på det pågældende tidspunkt gældende ordning [1].

Der er tale om et produkt, som er omfattet af en fælles markedsordning for landbruget. Omkostningerne i forbindelse hermed afholdes over en stats budget, som yder hjælpen, men udbetaling af den normale eksportrestitution, der skal udligne forskellen mellem Fællesskabets interne priser og verdenspriserne efter fradrag af de omkostninger, der påløber efter fastsættelse af fob-prisen, blev finansieret af EUGFL's garantisektion (budgettets afsnit 6, »restitutioner«). Det er det, der kaldes »Fællesskabets finansiering af restitutionerne på fob-basis«.

1 — Rådets forordning nr. 1693/72 af 3. 8. 1972 om fastsættelse af kriterier for tilvejebringelse af korn til fødevarehjælp, (EFT (Tillæg til Specialudgaven) 1966-1972, s. 101), som blev ophævet og afløst af forordning nr. 2750/75 af 29. 10. 1975, EFT L 281 af 1. 11. 1975, s. 89; gennemførelsesbestemmelserne til forordning nr. 1693/72 blev fastsat ved Kommissionens forordning nr. 522/73 af 14. 2. 1973, EFT L 50 af 23. 2. 1973, s. 33. Rådets forordning nr. 1703/72 af 3. 8. 1972 om ændring af forordning nr. 2052/69 vedrørende den fællesskabsfinansiering af udgifterne, som følger af gennemførelsen af overenskomsten om fødevarehjælp fra 1967 og til fastsættelse af reglerne for fællesskabsfinansiering af udgifterne til gennemførelsen af overenskomsten om fødevarehjælp fra 1971, (EFT, Specialudgave, Anden serie, II. Landbrugs- og fødevarehjælp, s. 56). Rådets forordning nr. 2681/74 af 21. 10. 1974 om fællesskabsfinansiering af udgifter i forbindelse med levering af landbrugsvarer som fødevarehjælp, EFT L 288 af 25. 10. 1974, s. 1.

b) Fællesskabsretlig fødevarehjælp

I dette tilfælde afholdes der normalt en licitation over varer fra et interventionsorgans lagre. Der er i så fald tale om en fællesskabsretlig licitation, hvor alle interesserede kan afgive tilbud uanset deres forretningssted. Licitationen vedrører levering af produktet på fob-stadiet, undtagelsesvis på grundlag af prisen på et senere stadium.

Hjælpen finansieres i så fald fuldt ud over fællesskabsbudgettet, ikke blot for så vidt angår fob-værdien og endog efter de enkelte tilfælde omkostningerne ved transport og forsikring (cif-værdien) eller distribution, men også produktets faktiske værdi afhængig af prisen ved interventionsopkøbet på tidspunktet for afhentning af varerne; alle disse omkostninger afholdes over budgettets afsnit 9 (»samarbejde med udviklingslande og tredjelande«), kapitel 92 (»fødevarehjælp«); denne hjælp betegnes »Fællesskabets finansiering af gavebistand«.

Således opfylder leverancer under fødevarehjælp i visse henseender de specifikke kriterier for den nationale politik eller fællesskabspolitikken vedrørende udviklingshjælp, og i andre henseender er de forbundet med støtteforanstaltningerne for landbrugsmarkederne.

På det pågældende tidspunkt gav disse to muligheder sig udtryk i den forskellige måde, hvorpå bevillingerne til fødevarehjælp blev behandlet i budgetmæssig henseende. Det er ikke muligt ved udformningen af budgettet klart at sondre mellem interventionsudgifter under den fælles landbrugspolitik og interventionsudgifter under Fællesskabets egentlige fødevarehjælp. Alt efter de forskellige varer — idet fødevarehjælpen er blevet udstrakt til at omfatte andre

landbrugsprodukter, især mejeriprodukter — og betingelserne for tilvejebringelse af produkterne samt fødevarehjælpens art, blev disse udgifter finansieret enten helt over afsnit 9 i Fællesskabernes almindelige budget eller over EUGFL, garantisektionen (afsnit 6), eller delvis over begge [1].

Rådets forordning nr. 2681/74 af 21. oktober 1974 om finansiering af udgifter i forbindelse med levering af landbrugsvarer, som betales af medlemsstaterne efter 1. januar 1975, indeholder bestemmelser til afklaring af situationen.

Fremover skal nemlig:

— udgifter svarende til varernes værdi, som Fællesskabet skal udrede ifølge de forpligtelser, der påhviler det ifølge konventioner eller aftaler indgået af Rådet, afholdes over afsnit 9 (»udgifter til fødevarehjælp«);

— den del af udgifterne, som udgøres af eksportrestitutionerne, afholdes over afsnit 6 (»EUGFL, garantisektionen«).

Siden der blev indført monetære udligningsbeløb i samhandelen dels mellem medlemsstaterne indbyrdes, dels mellem medlemsstaterne og tredjelande [2], var det forudsat, at de udligningsbeløb, som blev ydet ved import, i sidstnævnte tilfælde skulle fradrages importafgifterne, mens de beløb, der blev ydet ved eksport skulle lægges til restitutionerne.

Det rejser sig derfor det spørgsmål, om der i forbindelse med eksporten kan ydes udligningsbeløb i en stat, som har leveret varer under fødevarehjælp, og hvis valuta var steget i værdi, og i bekræftende fald på hvilke betingelser betalingen af udligningsbeløbene i lighed med eksportestitutioner kan finansieres af Fællesskabet.

III — Det tyske interventionsorgan havde som regeringens befuldmægtigede fået til opgave at opkøbe visse mængder hvede og hvedemel, som skulle tilvejebringes fra interventionslagrene med henblik på leverancer under den nationale fødevarehjælp. Dette skete ved licitation efter offentliggørelse af en meddelelse i »Bundesanzeiger«, som ikke udtrykkelig henviste til fællesskabsordningen. De interesserede skulle afgive tilbud i DM; den tilbudte pris skulle være netto, fob eller cif. Den erhvervsdrivende, som afgav det fordelagtigste tilbud — den lavestbydende — fik tilslag af interventionsorganet, og leverancerne blev foretaget mellem 1. juli 1972 og 18. marts 1975.

Mellem disse to datoer indgav interventionsorganet til Hauptzollamt Hamburg-Jonas ca. to hundrede ansøgninger om ydelse af restitutioner. I de fleste tilfælde blev der ikke ydet restitution, idet satsen i perioden november 1973-marts 1975 på grund af de stigende verdensmarkedspriser for korn var fastsat til nul.

Restitutionsansøgningerne var vedlagt de kontroleksemplarer, som er nødvendige, når det kræves, at der for at anvende en fællesskabsforanstaltning (in casu ydelse af restitutioner) skal foreligge dokumentation for, at de pågældende varer er

1 — Jfr. anden betragtning til Rådets forordning nr. 2681/74 af 21. 10. 1974, EFT L 288 af 25. 10. 1974, s. 1; forordningen har i realiteten afløst bestemmelserne i forordning nr. 1700/72, skønt sidstnævnte aldrig formelt er ophævet.

2 — Rådets forordning nr. 974/71 af 12. 5. 1971, EFT 1971 I, s. 231.

underkastet den foreskrevne anvendelse eller bestemmelse [1].

De for eksportrestitutioner gældende almindelige regler og gennemførelsesbestemmelser [2] fandt ved analogi ligeledes anvendelse på de monetære udligningsbeløb.

Ansøgeren skal for at oppebære udligningsbeløb opfylde visse forpligtelser, idet han ved fremlæggelse af kontroleksemplaret skal godtgøre, at varerne er eksporteret, indgive en skriftlig ansøgning, eventuelt på en særlig af den pågældende medlemsstat udfærdiget blanket, samt, undtagen i tilfælde af force majeure, inden seks måneder efter tidspunktet for toldbehandlingen indgive de nødvendige dokumenter vedrørende betaling af det monetære udligningsbeløb, da kravet i modsat fald forældes [3].

IV — Kommissionens forordning nr. 456/75 af 26. februar 1975 [4] har suppleret forordning nr. 1463/73 med følgende artikel 16a:

»1. Der anvendes ikke monetære udligningsbeløb for produkter, der indgår i Fællesskabets eller nationale fødevarehjælpeaktioner,

— i samhandelen inden for Fællesskabet og ved udførsel til tredjelande, såfremt det drejer sig om varer fra interventionslagrene;

— ved udførsel til tredjelande, såfremt det drejer sig om varer, der er tilvejebragt på Fællesskabets marked.

2. Der opkræves ikke monetære udligningsbeløb ved udførsler til tredjelande, der foretages af humanitære organer inden for rammerne af fødevarehjælpeaktioner, og som er godkendt ifølge den i artikel 6 i forordning (EØF) nr. 974/71 fastsatte fremgangsmåde.«

Disse bestemmelser trådte i kraft tyve dage efter den 27. februar 1975 (datoen for offentliggørelsen i EF-Tidende); artikel 16a, stk. 1, fandt dog efter anmodning fra den interesserede anvendelse fra den 1. januar 1974 [5].

Det fremgår heraf, at hvis der var opkrævet monetære udligningsbeløb ved eksport til tredjelande af produkter fra interventionslagrene, som indgår i en national fødevarehjælpeaktion, kunne eksportøren efterfølgende anmode om tilbagebetaling af de erlagte beløb.

De tyske myndigheder sluttede imidlertid *modsætningsvis,* at ydelse af monetære udligningsbeløb, inden bestemmelsen trådte i kraft, var lovlig ved eksport til tredjelande af produkter fra interventionslagrene, som udgjorde et led i en national fødevarehjælpeaktion. Det var således muligt over EUGFL at finansiere eksport gennemført i perioden 1. juli

1 — Kommissionens forordning nr. 2315/69 af 19. 11. 1969 om benyttelse af fællesskabsforsendelsesdokumenterne ved gennemførelse af fællesskabsforanstaltninger, der medfører kontrol ved varernes anvendelse og/eller bestemmelse.

2 — Artikel 16 i forordning nr. 120/67.

3 — Artikel 14 i forordning nr. 1463/73.

4 — EFT L 51 af 27. 2. 1975, s. 5.

5 — Artikel 3 i forordning nr. 456/75; disse bestemmelser blev genoptaget i artikel 18 i Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. 5. 1975 om gennemførelsesbestemmelser for de monetære udligningsbeløb, som trådte i kraft den 1. 6. 1975.

1972-18. marts 1975 indtil værdien af udligningsbeløbene, idet den faktiske gennemførelse af denne eksport blev dokumenteret ved fremlæggelse af kontroleksemplarer, *forudsat de nødvendige dokumenter vedrørende betaling af restitutionerne kunne ligestilles med en formel ansøgning om ydelse af monetære udligningsbeløb.* Da de sidste sager vedrørende betaling af monetære udligningsbeløb for leverancer i perioden 1. juli 1972-18. marts 1975 af interventionsorganet blev indgivet til Hauptzollamt Hamburg-Jonas i august 1975, fandt denne myndighed, at betingelsen var opfyldt og udbetalte i alt 16 978 093,28 DM til organet, hvilket beløb de tyske tjenestegrene havde krævet finansieret gennem EUGFL.

Da Kommissionens tjenestegrene kontrollerede, om eksportlicenserne var vedlagt sagerne vedrørende betaling, konstaterede de, at der ikke var vedlagt en skriftlig ansøgning om ydelse af monetære udligningsbeløb.

Til gennemførelse af artikel 13 i forordning nr. 1463/73 foreskrev en meddelelse af 30. maj 1973 fra forbundsministeren for landbrug som den 5. juni 1973 blev offentliggjort i Bundesanzeiger, at der ved ansøgning om monetære udligningsbeløb ved eksport skulle anvendes *blanketter,* som var udfærdiget i overensstemmelse med det af forbundsfinansministeren udstedte eksemplar.

I første omgang antog Kommissionens tjenestegrene, at den egentlige ansøgning om ydelse af udligningsbeløb var indgivet efter, at forordning nr. 456/75 var trådt i kraft, og at fremlæggelsen af kontroleksemplaret kun kunne godkendes som ansøgning, hvis interventionsorganet, da det indgav de nødvendige dokumenter vedrørende betaling af *restitutioner,* formelt havde vist vilje til at anmode om monetære udligningsbeløb.

Kommissionens tjenestegrene handlede således i overensstemmelse med en bemærkning i Revisionsrettens årsberetning for regnskabsåret 1980 [1], som fastslog følgende:

»Der skal hverken erlægges restitutionsbeløb eller monetære udligningsbeløb til de eksportører, der foretager leverancer af fødevarehjælpen, da de får udbetalt den inden for Fællesskabet gældende markedspris ... For at undgå fejltagelser af denne art ser det ud til at være nødvendigt, at de nationale organer, som det påhviler at udbetale fødevarehjælpen, af leverandøren forlanger eksportlicensen (formular T 5 eller EX 16) udleveret, hvilket således skulle udelukke, at leverandøren hos en anden myndighed får udbetalt restitutionsbeløb, der afvikles ved forelæggelse af denne licens ...«

Under henvisning til Domstolens dom af 6. juni 1972 i Schlütersagen [2] hævdede de tyske myndigheder, at interventionsorganets indgivelse af kontroleksemplaret til det toldsted, som var kompetent til inden for den i artikel 14 i forordning nr. 1463/73 fastsatte frist at yde restitutioner, rent objektivt havde til formål at opnå alle de fordele (restitutioner og monetære udligningsbeløb), som eksportøren kunne gøre krav på på grundlag af dette dokuments beviskraft, og at det derfor måtte ligestilles med en ansøgning om monetære udligningsbeløb, jfr. artikel 13 i forordning nr. 1463/73.

Under skriftvekslingen har Kommissionen anerkendt, at indgivelse af kontroleksemplarerne kunne ligestilles med en ansøgning om udligningsbeløb. Men

1 — S. 110, nr. 9.17.

2 — Sag 94/71, Sml. 1972, s. 91.

dette gjaldt dog kun i de tilfælde, hvor kontroleksemplarerne indeholdt en i det mindste indirekte henvisning — som Kommissionen fandt af afgørende betydning — til ydelse af disse beløb. Den har således anerkendt, at i de tilfælde, hvor en erhvervsdrivende havde erklæret, at han havde kendskab til forbundsministerens meddelelse af 30. maj 1973, eller på anden måde havde henvist til monetære udligningsbeløb, opstod der ret til ydelse af disse beløb; Kommissionen ændrede sin beslutning i positiv retning, for så vidt angår et beløb på 11 570 202,60 DM, men opretholdt sit afslag for det resterende beløb (5 407 890,68 DM).

V — Der opstår således følgende problem: Kan det antages, at et interventionsorgans rettidige indgivelse af de nødvendige dokumenter vedrørende betaling af restitutioner kan ligestilles med en ansøgning med tilbagevirkende kraft om ydelse af monetære udligningsbeløb, også selv om der ikke er ydet restitutioner, og den til ansøgningen foreskrevne *ad hoc*-blanket ikke er udfyldt?

Forbundsregeringen har til støtte for et bekræftende svar på dette spørgsmål anført, at kontroleksemplarerne T 5 blev indgivet rettidigt af interventionsorganet; disse dokumenter kan tages som bevis for, at de materielle betingelser for retten til udligningsbeløb var opfyldt, idet indgivelsen kan ligestilles med en ansøgning om betaling (dette har Kommissionen i øvrigt senere anerkendt, i det mindste delvis).

Efter forbundsregeringens opfattelse er kravet om, at kontroleksemplarerne skal indeholde en i det mindste indirekte henvisning til monetære udligningsbeløb som bevis for, at den erhvervsdrivende på eksporttidspunktet var klar over sin ret til disse beløb, og havde til hensigt at påberåbe sig den, udtryk for en urimelig og diskriminerende formalisme.

Urimelig i forhold til det tilsigtede mål, idet varernes bestemmelse og anvendelse er i overensstemmelse med forskrifterne, og da der ikke foreligger risiko for, at udligningsbeløbene udbetales to gange.

Diskriminerende, fordi der ikke i de øvrige medlemsstater stilles krav om en særlig ansøgningsblanket, og fordi monetære udligningsbeløb, som ydes ved eksport af korn til tredjelande under national fødevarehjælp, blev afholdt af EUGFL.

Efter at have indtaget en mindre streng holdning ved at anerkende, at en henvisning til forbundsministerens meddelelse om en særlig ansøgningsblanket eller til udligningsbeløbene i almindelighed kunne ligestilles med en ansøgning, jfr. artikel 14 i forordning nr. 1463/73, har Kommissionen anført, at hvis ikke disse minimumskrav er opfyldt, kan der end ikke tales om en »delvis« ansøgning.

Forbundsregeringen har yderligere gjort gældende, at i visse tilfælde, hvor restitutionen først blev multipliceret med en »monetær koefficient« [1], blev denne anvendelse af koefficienten senere annulleret. Da den monetære koefficient kun finder anvendelse, når der ikke skal betales udligningsbeløb [2], viser denne annullation klart, at efter de kompetente tyske myndigheders opfattelse skulle

1 — Artikel 4, stk. 3, og artikel 18 i Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29 5 1975; dom af 9 3. 1978, Kuhlhaus, sag 79/77, Sml. 1978, s. 611.

2 — Artikel 4 i forordning nr. 1463/73.

der ikke betales udligningsbeløb for de omhandlede leverancer. Interventionsorganet går klart ind for samme synspunkt, da det ikke gjorde indsigelse mod, at den monetære koefficient ikke anvendtes, og at udligningsbeløbene som en indirekte følge heraf ikke kunne ydes. Denne antagelse støttes af det forhold, at interventionsorganet først i juni og august 1975 indgav en formel ansøgning om betaling af monetære udligningsbeløb.

Da toldstedet ikke ydede restitutioner for perioden fra november 1973 til marts 1975, havde interventionsorganet heller ikke gjort indsigelse mod dette stiltiende afslag på ydelse af monetære udligningsbeløb.

VI — Jeg vakler mellem disse to opfattelser.

Rent logisk burde udligningsbeløbene kun finansieres gennem EUGFL, hvis der er tale om licitationer i Fællesskabets regie. De monetære udligningsbeløb skal kun tages i betragtning for at kunne sammenligne tilbudene. Ifølge de relevante licitationsbetingelser var der imidlertid kun mulighed for, at virksomheder i en medlemsstat kunne afgive tilbud; de vedrørte korn fra statens interventionsorgan, skønt toldbehandlingen ved eksport havde fundet sted i Beneluxstaterne.

Yderligere skal de monetære udligningsbeløb — alt efter de enkelte tilfælde — i samhandelen med tredjelande tillægges eller fradrages importafgifterne og restitutionerne; ved eksport fra stater, hvis valuta er steget i værdi, lægges de til eksportrestitutionerne. Hvis der ikke ydes restitutioner, kan der principielt heller ikke være tale om at yde monetære udligningsbeløb.

Endelig ved jeg ikke, om de bydende havde taget »monetære udligningsbeløb« i betragtning i deres tilbud, eller om den kompetente myndighed af egen drift tog hensyn hertil.

I dom af 6. oktober 1982 i Eggers-sagen [1] fastslog Domstolen imidlertid, at — som hævdet af Kommissionen selv — indgivelsen af et kontroleksemplar ikke er en nødvendig forudsætning for at modtage udligningsbeløb, og at de nationale myndigheder var forpligtet til at udstede såvel det fællesskabsretlige kontroleksemplar som det nationale kontroleksemplar, der var nødvendige for ved eksport at modtage udligningsbeløb. Det må rent logisk kunne udledes heraf, at indgivelse af et kontroleksemplar, selv om det ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til udligningsbeløb, kan ligestilles med en ansøgning om ydelse heraf.

For så vidt angår eksportrestitutioner, fastslog Domstolen i dom af 22. januar 1975 i Unkel-sagen [2], at det alene på grundlag af kontroleksemplarets rubrikker [3] ikke altid ville være muligt at konstatere, om alle betingelserne for ydelse af restitutioner er opfyldt, og at det tilkommer de nationale myndigheder i hvert enkelt tilfælde at tage stilling til den bevisværdi, der i denne forbindelse må tillægges de oplysninger, som fremgår af kontroleksemplaret.

De tyske myndigheder kunne derfor kræve yderligere dokumentbevis. I medfør af artikel 13 i forordning nr. 1463/73 havde de ifølge meddelelse af

1 — Sag 302/81, Sml. 1982, s. 3443.

2 — Sag 55/74, Sml. 1975, s. 9.

3 — Artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 2315/69 af 19. 11. 1969, som blev genoptaget som artikel 10 i Kommissionens forordning nr. 223/77 af 22. 12. 1976 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende fællesskabsforsendelse og regler om forenkling af denne, som affattet ved Kommissionens forordning nr. 2105/81 af 16. 7. 1981, EFT L 207 af 27. 7. 1981, s. 1.

30. maj 1973 udarbejdet en særlig blanket. Meddelelsen bestemte endog, at en *særskilt* ansøgning om ydelse af monetære udligningsbeløb skal indgives, *selv om* der i øvrigt er indgivet ansøgning om eksportrestitutionen«. Dette krav blev ophævet med virkning fra 17. maj 1976 ved meddelelse af 2. juli 1976.

Jeg mener ikke desto mindre, at det kun er de tyske myndigheder, som kan påberåbe sig, at denne formalitet ikke er opfyldt. De frafalder nævnte formalitet, når de er overbevist om, at der er ført bevis for, at betingelserne for betaling af udligningsbeløb er overholdt. Myndighederne optræder således som garant for de erhvervsdrivende og de offentlige tjenestegrenes lovmæssige adfærd samt især for, at der ikke består nogen mulighed for, at der to gange betales udligningsbeløb, eller at varerne føres tilbage til almindelig omsætning.

Kun ved at føre bevis for, at betingelserne ikke var opfyldt, og at varerne ikke blev underkastet den forudsatte eller foreskrevne bestemmelse eller anvendelse, kan Kommissionen med føje afslå ansøgningen om tilbagebetaling i de tilfælde, som endnu er omfattet af sagen.

Da der ikke er ført bevis herfor, vil jeg foreslå, at beslutning 81/1034 af 16. november 1981 annulleres, for så vidt det herved afvistes at finansiere et beløb på 5 407 890,68 DM — for betaling af monetære udligningsbeløb ved eksport af varer under national fødevarehjælp — gennem EUGFL, garantisektionen.

Endvidere mener jeg, at Kommissionen bør tilpligtes at betale sagens omkostninger.